

Tid værende Overpris, som Udlandet betaler os.

Jeg kan ikke give dem Ret, der mener, at det er meget urimeligt, at der overhovedet skal betales Eksportafgift. Jeg er saa meget mere bundet til denne min Mening, fordi jeg var den første her i Landet — det antager jeg da —, som i 1914 i den overordentlige Kommission mente, at vor Prisregulering og Skattepolitik under Krigen blandt andet burde hvile paa en Række Eksportafgifter, idet jeg forudsaa, at det derigennem vilde være bedre og nemmere at regulere Priserne paa en retfærdig Maade, samtidig med at Statskassen ogsaa fik noget. Det Princip sejrede imidlertid ikke den Gang; man syntes, det var en meget teoretisk Tanke. Nu er den jo accepteret; og jeg maa holde paa — baade af fiskale og andre Grunde, ogsaa af Hensyn til det heldige i at have en vis Hindring for Udslag af en alt for stor Eksportiver —, at en Eksportafgift er i og for sig af det gode. Jeg tror, at de Herrer vil gøre vel i at finde en Formel for Enighed, og denne Formel er 10 pCt. af Forskellen mellem Nutidens Pris og Prisen i 1914.

Hvor meget betyder en saadan Afgift af 10 Øre for Landbruget? I 1914 vilde Landbruget med den samme Eksport som den, de Herrer nu paaregner, have faaet for sin Kreatureksport brutto 60 Mill. Kr., i Stedet for faar det med de nugældende Priser 160 Mill. Kr. Deraf mener jeg, at man kan forlange 10 Millioner i Eksportafgift. Der bliver saa 150 Millioner tilbage. Det er 2½ Gang Bruttoindtægten, som før nævnt.

Jeg vender mig til et andet Punkt, nemlig Prisforskellen her i Landet. Uden at være uelskværdig kan jeg ikke tilbageholde den Bemærkning, at de Herrer fra Landbrugets Side under Forhandlingerne om Svinepriserne hævdede meget stærkt, at Svineprisen i Danmark skulde være lige saa høj som Svineprisen i Udlandet. Jeg kan huske, at de Herrer sagde mange bitre Ord den Gang, og jeg tror, jeg havde en Del Sammenstød med enkelte af Dem om den Sag. Nu er vi naaet til det for de Herrer lykkelige Punkt — ja, jeg ved nu ikke, om det er lykkeligt i Virkeligheden —, at det er lige modsat, at vi har lavere Priser i Udlandet og højere indenlandske Priser paa adskillige af de Varer, der er Tale om. I Udvalget er nu alle enige om i alt Fald 20 Øres Forhøjelse; men et Mindretal mener, at Prisforskellen skal være 40 Øre. Jeg skal ikke paa dette Tidspunkt tage

Stilling til disse 20 eller 40 Øre; men jeg vil tale paa en fraværendes Vegne, nemlig paa Statskassens. Forholdet er det, at ifald man følger det Forslag, som stilles af det Mindretal i Kommissionen, der hedder Hr. Pinstrup, at Overprisen skal være 40 Øre, saaledes at med andre Ord Prisen paa levende Vægt Kød i Danmark skal være 2 Kr. pr. kg, saa vil de Herrer efter min Mening ikke kunne komme under en Kødpris af 4 Kr. pr. kg eller nær derved. I sin Tid, da Prisen for levende Vægt var 60 Øre pr. kg — det var Prisen i 1912 eller 1913 —, var Prisen 90 Øre for Kroppe, 105 Øre for Suppekød og 1 Kr. 20 Øre for ganske almindeligt Oksekød. Tilsvarende vil Prisen, hvis de Herrer skal have den Pris, de ønsker, blive 2, 3 og 4 Kr. pr. kg; men for at holde denne Pris vil Statens Tilskud blive 2 Kr. pr. kg, og for et Forbrug af ½ Million kg om Ugen faar vi en samlet Udgift for det offentlige af 50 Mill. Kr.

Nu ved jeg meget godt, at det ikke er god Tone at tale om, hvor Pengene skal komme fra; men jeg vil sige, at 50 Mill. Kr. er dog en Post. Udgiften bliver dog forringet med 20 Mill. Kr., hvis vi følger Flertallets Forslag, nemlig en Afgift paa 14 Øre, og Prisen sat til 1 Kr. 80 Øre og ikke til 2 Kr., altsaa en Overpris af 20 Øre. Dette, om den skal være 20 eller 40 Øre, har jeg ikke villet tage Stilling til endnu, bl. a. fordi jeg af den Debat, der her er ført om det, ikke er blevet klar paa, om det er rigtigt at gaa til de 20 Øre eller de 40 Øre. For de 40 Øre taler det berettigede Ønske at holde de bedste Kreaturer tilbage paa det danske Marked. Men paa den anden Side vil der, hvis vi tager det Forslag, som Hr. N. Frederiksen repræsenterer, spares 20 Mill. Kr. i Forhold til de Udgifter, som den af Hr. Pinstrup foreslaaede Ordning vil medføre; og hvis man finder en Mellemform imellem disse to Forslag, vil Statens Udgifter forringes med 10 à 12 Mill. Kr.

Jeg har tilladt mig at nævne Spørgsmaalet Statskassen. Jeg ved, som sagt, godt, at det ikke er pænt at tale om det; men det morede mig i Gaar at høre et æret Medlem, det ærede Medlem fra Mariager (H. P. Hansen), sige til den højtærede Finansminister: „De har at skaffe Pengene“. Det mindede mig om en Historie fra en Roman, hvor en Bourgeoisidame sagde til sin Grosserermand: „Hvorfor tror du, jeg har taget dig, undtagen fordi du skal skaffe Penge?“ Paa samme Maade